Em plau lo cavall negre

Roger Mas va presentar rredempt' a l'Auditori de Girona Foto: LLU SERRAT.

La llegenda sempre vol explicar alguna cosa. Roger Mas [http://www.rogermas.cat] ho va fer abans de cantar Lo comte Arnau, en la sobrietat d'un escenari amb nou miralls i quatre puntes de llum; un disseny de Lluís Danés. Tot i aquesta aparent nuesa, de solitud en blanc i negre, en alguns moments, com en la cançó de bressol del final, la sensació era de calidesa, d'estar a la vora del foc, i que el tiet de Solsona, calçat amb les espardenyes de set brencs explicava rondalles a la vora del foc.

Abans de la versió del poema de Verdaguer, va explicar perquè al comte, que tenia dos cavalls li plaïa més lo negre. “Per què no enselles lo blanc?/Perquè fuig dels camins aspres/ i a mi em plauen més que els plans.” diuen els versos. “Es més divertit”, va dir Mas en relació amb l'animal, irreductible, però també a una actitud vital, la de ser Irredempt [http://play.spotify.com/album/1V7ubph11cJDkQuXEAcJsa] i que dóna títol al seu novè disc que va presentar divendres a les comarques gironines, en un concert a l'Auditori de Girona.

Roger Mas s'ha reivindicat des del seu primer disc, el 1997, com a cantautor, quan això de la cançó d'autor era anar a contracorrent i ho recordava en una entrevista [http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/939854-roger-mas-soc-jo-sol-en-una-habitacio-amb-la-guitarra.html] a aquest diari. I aquesta impremta personal va més enllà de vestir de negre i cantar sol, assegut en una cadira davant d'un públic atent.

La veu i l'accent de Roger Mas aconsegueixen construir moltes subcapes en aquest volgut homenatge al cantautor clàssic. Les cançons d'Irredempt sonen en directe encara amb menys artificis que en el disc. Com Pregària, que resulta hipnotitzadora, i que Roger Mas cantava com si fos un cant yiddish al temple. A El rei dels verns [http://www.youtube.com/watch?v=P1AWdDVNYsI], per exemple, una llegenda nòrdica que Roger Mas també musica a partir d'un poema de Goethe –el cantautor, en el preàmbul, va explicar un equívoc i la relació amb Frozen de Disney– no amaga una similitud, en conte gòtic, d'El bandoler de Lluís Llach, tal i com el de Solsona va fer notar al públic per seguir el diàleg. Després van venir “cançons d'amor sense segones lectures” que agraden precisament perquè “no hi ha més” del que canten, com la preciosista Ella té un cel als ulls [http://www.youtube.com/watch?v=VraiiY3p9iE]. I encara tornant als cavalls blancs, conservadors, “que no sorprenen”, que no surten de la zona de confort, Roger Mas, a tall de reflexió, va cantar, en canvi, per als qui, com el cavall negre, busquen altres viaranys, i van a La margera.

Roger Mas també va repassar cançons com El dolor de la bellesa –“es troba a faltar la Cobla”, va dir després que el públic l'acompanyés amb les mans–, El calavera, en un dels bisos, i Oda a Francesc Pujols, després de la lectura –dues pàgines executades amb rapidesa de monologuista còmic– de La dominació catalana. I la cançó de bressol de bona nit, una de tradicional de Salvador de Bahía, La lluna girà. que Roger Mas la va acabar xiuxiuejant; i amb el silenci també es va apagar la brasa del foc.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 14-02-2016 Pàgina 27

Font del document: http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/941481-em-plau-lo-cavall-negre.html